

Arrest

nr. 250 255 van 2 maart 2021
in de zaak X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
 Rotterdamstraat 53
 2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X op 12 november 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 september 2020, tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienen op 16 juli 2019 een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Islamabad. Zij willen zich herenigen met referentiepersoon B. H., die als niet-begeleide minderjarige werd erkend als vluchteling.

Op 17 december 2019 weigert de gemachtigde van de bevoegde minister de visumaanvraag.

De verzoekende partijen stellen beroep in tegen deze beslissing en bij arrest nr. 236 016 van 26 mei 2020 vernietigt de Raad de beslissing van 17 december 2019.

Op 14 september 2020 weigert de gemachtigde opnieuw de afgifte van het visum aan de verzoekende partijen.

De eerste bestreden beslissing betreft de weigering van de visumaanvraag van de eerste verzoekende partij en deze is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: Deze beslissing annuleert en vervangt de voorgaande na vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen Alvorens de DNA-procedure kan opgestart worden, dienen de volgende documenten binnen de 6 maanden te worden voorgelegd: recent medisch attest en recent uittreksel strafregister voor de beide aanvragers. Het onderzoek van deze documenten zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken.

Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door H. M. S. °30/05/1971 en H. S. °23/05/1973 teneinde hun vermoedelijke zoon H. B. in België te vervoegen.

Overwegende dat er geen enkel document van de burgerlijke stand werd voorgelegd teneinde de verwantschap aan te tonen tussen de aanvragers en de te vervoegen persoon in België.

Overwegende dat een tazkira sowieso nooit melding maakt van de naam van de biologische moeder.

Overwegende dat er een discrepantie bestaat tussen de geboortedatum van de heer H. M. S. zoals vermeld op zijn paspoort (30/05/1971) en op zijn birth registration card (21/03/1971)

Overwegende bovendien dat de voorgelegde huwelijksakte stelt dat binnen het huwelijk van betrokkenen slechts 2 kinderen werden geboren, met name M. en A. De te vervoegen persoon staat niet vermeld op het document.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing “

De tweede bestreden beslissing betreft de weigering van de visumaanvraag van de tweede verzoekende partij en deze is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: Deze beslissing annuleert en vervangt de voorgaande na vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen Alvorens de DNA-procedure kan opgestart worden, dienen de volgende documenten binnen de 6 maanden te worden voorgelegd: recent medisch attest en recent uittreksel strafregister voor de beide aanvragers. Het onderzoek van deze documenten zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken.

Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door H. M. S. °30/05/1971 en H. S. °23/05/1973 teneinde hun vermoedelijke zoon H. B. in België te vervoegen.

Overwegende dat er geen enkel document van de burgerlijke stand werd voorgelegd teneinde de verwantschap aan te tonen tussen de aanvragers en de te vervoegen persoon in België.

Overwegende dat een tazkira sowieso nooit melding maakt van de naam van de biologische moeder.

Overwegende dat er een discrepantie bestaat tussen de geboortedatum van de heer H. M. S. zoals vermeld op zijn paspoort (30/05/1971) en op zijn birth registration card (21/03/1971)

Overwegende bovendien dat de voorgelegde huwelijksakte stelt dat binnen het huwelijk van betrokkenen slechts 2 kinderen werden geboren, met name M. en A. De te vervoegen persoon staat niet vermeld op het document.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing “

De derde bestreden beslissing betreft de weigering van het humanitair visum aan de derde verzoekende partij en is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: Deze beslissing annuleert en vervangt de voorgaande na vernietiging door de RVV.

Alvorens de DNA-procedure kan worden opgestart dienen de aanvragers het volgende documenten binnen de 6 maanden voor te leggen: recent medisch attest. Het onderzoek van dit document zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken.

Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door A. °30/05/2005 en M. “29/05/2005 teneinde samen met hun vermoedelijke ouders hun vermoedelijke broer H. B. in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een Tazkira van ieder kind werd voorgelegd.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van artikel 21IPR-codex;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat de tazkira van het kind M. werd opgesteld op 29/05/2019 en stelt dat zij geboren werd op 29/05/2005.

Overwegende dat de tazkira van het kind A. werd opgesteld op 30/05/2019 en stelt dat hij geboren werd op 30/05/2005.

Dat beide kinderen een tweeling zouden zijn maar een geboortedatum hebben met 1 dag verschil, hetgeen zelfs voor tweelingen vrij ongewoon is.

Overwegende bovendien dat de tazkira's, hoewel opgesteld met 1 dag verschil, geregistreerd werden in 2 verschillende en uiteenlopende registers (198 versus 2005), wat verwonderlijk is.

Overwegende dat Afghanistan geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de afgifte van bepaalde uittreksels uit akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland, ondertekend in Parijs op 27 september 1956, noch van de Overeenkomst betreffende de afgifte van meertalige uittreksels uit akten van de burgerlijke stand, ondertekend in Wenen op 8 september 1976;

Gelet op bovenstaande kunnen de voorgelegde documenten derhalve niet worden erkend in België en wordt de visumaanvraag geweigerd.

Het bewijs van afstamming ten aanzien van de vermoedelijke ouders kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn EN op voorwaarde dat ook de DNA-test tussen de vermoedelijke ouders en de te vervoegen persoon in België positief is, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.”

De vierde bestreden beslissing betreft de weigering van het humanitair visum aan de vierde verzoekende partij en is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: Deze beslissing annuleert en vervangt de voorgaande na vernietiging door de RVV.

Alvorens de DNA-procedure kan worden opgestart dienen de aanvragers het volgende documenten binnen de 6 maanden voor te leggen: recent medisch attest. Het onderzoek van dit document zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken.

Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door A. °30/05/2005 en M. °29/05/2005 teneinde samen met hun vermoedelijke ouders hun vermoedelijke broer H. B. in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een Tazkira van ieder kind werd voorgelegd.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van artikel 21IPR-codex;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat de tazkira van het kind M. werd opgesteld op 29/05/2019 en stelt dat zij geboren werd op 29/05/2005.

Overwegende dat de tazkira van het kind A. werd opgesteld op 30/05/2019 en stelt dat hij geboren werd op 30/05/2005.

Dat beide kinderen een tweeling zouden zijn maar een geboortedatum hebben met 1 dag verschil, hetgeen zelfs voor tweelingen vrij ongewoon is.

Overwegende bovendien dat de tazkira's, hoewel opgesteld met 1 dag verschil, geregistreerd werden in 2 verschillende en uiteenlopende registers (198 versus 2005), wat verwonderlijk is.

Overwegende dat Afghanistan geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de afgifte van bepaalde uittreksels uit akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland, ondertekend in Parijs op 27 september 1956, noch van de Overeenkomst betreffende de afgifte van meertalige uittreksels uit akten van de burgerlijke stand, ondertekend in Wenen op 8 september 1976;

Gelet op bovenstaande kunnen de voorgelegde documenten derhalve niet worden erkend in België en wordt de visumaanvraag geweigerd.

Het bewijs van afstamming ten aanzien van de vermoedelijke ouders kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn EN op voorwaarde dat ook de DNA-test tussen de vermoedelijke ouders en de te vervoegen persoon in België positief is, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3, 9 en 10 van het Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 24 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), van de artikelen 5.5, 6, 11.2 en 12 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 10, §1, 7°, 11, tweede lid, en 12bis, §§2, 5, 6 en 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

“Motieven:

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing door te stellen dat alvorens de DNA procedure kan opgestart worden er binnen de zes maanden een recent medisch attest en recent uittreksel strafregister moeten voorgelegd worden door verzoekende partij. Het onderzoek van die documenten zou verwerende in staat stellen een beslissing te nemen over de noodzaak om over te gaan tot een DNA procedure.

Verwerende partij herhaalt dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat er geen enkel document van de burgerlijke stand werd voorgelegd om de verwantschap aan te tonen, dat een tazkara de biologische moeder niet vermeld, dat er een discrepantie bestaat tussen de geboortedatum op verzoeker zijn tazkara en zijn paspoort, dat de huwelijksakte stelt dat er binnen het huwelijk slechts twee kinderen geboren zijn, en dat het resultaat van een positieve DNA test kan ingeroepen worden als bewijs voor een nieuwe beslissing.

Nationale bepalingen:

Art. 10. § 1 Vw.:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen. (...)" (eigen onderlijning)

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast."

Art. 12bis Vw.:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

"1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk

besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. "

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "Y^e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging. "

Overweging 13 stelt: "Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklust van de overheidsinstanties van de lidstaten kunnen worden afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden".

Art.5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. "

Artikel 12 bepaalt:

"1. In afwijking van artikel 7 mogen de lidstaten ten aanzien van een vluchteling/gezinslid niet eisen dat hij met betrekking tot verzoeken betreffende de in artikel 4, lid 1, bedoelde gezinsleden, het bewijs levert dat de vluchteling voldoet aan de in laatstgenoemde bepaling gestelde eisen.

Onverminderd de internationale verplichtingen, mogen de lidstaten eisen dat het in de eerste alinea vermelde bewijs wordt geleverd wanneer gezinshereniging mogelijk is in een derde land waarmee de gezinshereniger/het gezinslid bijzondere banden heeft.

De lidstaten kunnen eisen dat de vluchteling aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, voldoet wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus."

In het kader van de verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen inzake de familiebanden hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23)

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/1/2014/NL/1-2014-210-NL-F1-1.Pdf>)

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55elcf2.html>)

De overwegingen 18 en 19 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB 2011, L 337, blz. 9), luiden:

(18) Het 'belang van het kind' dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

(19) Het begrip 'gezinsleden' dient te worden verruimd, waarbij rekening moet worden gehouden met de verschillende vormen van afhankelijkheid en bijzondere aandacht moet worden besteed aan het belang van het kind.

Uit overweging (39) van de Kwalificatierichtlijn blijkt ook dat als regel de uniformiteit van de subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingenstatus: "Bij het beantwoorden van de oproep in het programma van Stockholm om een uniforme status in te voeren voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, dienen aan personen met de subsidiairebeschermingsstatus, behalve in noodzakelijke en objectief gerechtvaardigde gevallen, dezelfde rechten en voordelen te worden toegekend als de rechten die vluchtelingen krachtens deze richtlijn genieten, en dienen voor hen dezelfde voorwaarden te gelden."

Overweging 33 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 60, met rectificatie in PB 2015, L 29, blz. 18) luidt:

"Het belang van het kind dient bij de toepassing van deze richtlijn een eerste overweging van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Handvest van de grondrechten [...] en het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij het beoordelen van het belang van het kind dienen de lidstaten met name het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, met inbegrip van diens achtergrond, terdege in aanmerking te nemen. "

Artikel 31 van richtlijn 2013/32 („Behandelingsprocedure”) bepaalt in lid 7:

"De lidstaten kunnen voorrang verlenen aan de behandeling van een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II, in het bijzonder:

a) wanneer het verzoek waarschijnlijk gegrond is;

b) wanneer de verzoeker kwetsbaar is in de zin van artikel 22 van richtlijn 2013/33/EU [van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van

verzoekers om internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 96)], of bijzondere procedurele waarborgen behoeft, in het bijzonder niet-begeleide minderjarigen. "

Grievens:

De beslissing is tegenstrijdig en onduidelijk gemotiveerd.

Er wordt tegen het gezag van gewijsde in van het eerder gevelde arrest van Uw Raad, opnieuw voorbij gegaan aan het feit dat Uw Raad en het CGVS de gezinsbanden tussen verzoekende partij en de referentiepersoon hebben bevestigd en het feit dat uit de tazkara van verzoeker blijkt dat zijn vader effectief zijn vader is.

Er wordt voorgesteld dat een DNA test deze twijfel zou ophelderen.

Verzoekende partij is het eens met verwerende partij dat een DNA test in geval van twijfel aangewezen is.

Verzoekende partij is het echter fundamenteel oneens met de praktijk om eerst een weigeringsbeslissing te nemen, alvorens tot een DNA test over te gaan.

De Gezinsherenigingsrichtlijn en de Vreemdelingenwet voorzien in duidelijke termijnen en procedurele garanties en garanties met betrekking tot het hoger belang van het kind.

Artikel 5.4 van de Richtlijn stelt: "Zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, stellen de bevoegde instanties van de lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis van de ten aanzien van hem genomen beslissing.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek, kan de in de eerste alinea genoemde termijn verlengd worden".

Artikel 12bis, §2 Vw. heeft dit omgezet in nationaal recht.

De richtlijn streeft een snelle procedure. Er kan slechts een weigeringsbeslissing genomen worden eens er is komen vast te staan dat uit het aanvullende onderzoek blijkt dat er geen biologische afstammingsband is. Er is geen wettelijke grond om een weigeringsbeslissing te nemen in afwachting van aanvullend onderzoek.

De bestreden beslissing gaat echter verder en koppelt de noodzaak van het aanvullend onderzoek niet aan de twijfel over de afstamming, maar aan het voorleggen van recente medische attesten en uittreksels van het strafregister.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe de noodzaak van een DNA onderzoek zou duidelijk worden op basis van het voorleggen van medische attesten en uittreksels van het strafregister.

Verzoekende partij begrijpt ook niet waarom de reeds medische attesten en uittreksels van het strafregister niet meer zouden volstaan.

Verzoekende partij wijst er ook op dat de verwerende partij in de verweernota bij de vorige beroepsprocedure voor het afgewezen visum aangaf dit motief te laten vallen. Verzoekende partij begrijpt niet hoe dit dan ditmaal het hoofdmotief kan vormen om het visum te weigeren.

Er dient ook opgemerkt te worden dat de Gezinsherenigingsrichtlijn geen melding maakt van een voorwaarde om een uittreksel van het strafregister voor te leggen. In de communicatie van de Europese Commissie wordt dit ook nergens vermeld. Er wordt gesteld dat het bestaan van openbare orde risico's wellicht conform de rechtspraak van het EHRM en HvJ moet beoordeeld worden en in hetzelfde punt wordt met betrekking tot risico volksgezondheid gesteld dat er niet systematisch getest mag worden: "Lidstaten kunnen een medisch onderzoek eisen om zich ervan te vergewissen dat gezinsleden niet aan deze ziekten lijden. Dergelijke medische onderzoeken mogen niet systematisch worden verricht". Mutatis mutandis kan er dan ook aangenomen worden dat men geen openbare orde risico tot bewijs van het tegendeel als aanname mag hanteren.

Gelet op overweging 8 van de richtlijn, de gunstigere voorwaarden die geschapen moeten worden voor vluchtelingen gelet op hun specifieke situatie van vervolging, en lijkt het prima facie contra legem om de visumaanvraag voor verzoekende partij af te wijzen omwille van het ontbreken van een 'recent' uittreksel strafregister.

De Vreemdelingenwet vereist evenmin dat een uittreksel van het strafregister wordt voorgelegd als voorwaarde voor het verkrijgen van een visum. Artikel 10ter§1 Vw. vermeldt het uittreksel als enige bepaling en slechts in de context voor het bepalen van de datum voor het indienen van de in artikel 10bis bedoelde aanvraag.

Overigens verwijst artikel 10ter, §1 Vw. naar artikel 10bis, § 1, eerste lid, of § 2, eerste lid en vermeldt artikel 10bis Vw. enkel de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden, en niet de vreemdeling vermeld in artikel 10, §1, eerste lid, 7°, de NBMV die internationale bescherming geniet, zoals de referentiepersoon B. H.. Uit artikel 10ter Vw. kan niet afgeleid worden dat de personen die gezinshereniging aanvragen met een referentiepersoon zoals vermeld in art. 10, §1, eerste lid, 7° Vw. eveneens verondersteld wordt een uittreksel uit het strafregister voor te leggen.

Overweging 13 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklast van de overheidsinstanties van de lidstaten kunnen worden afgehandeld", en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden."

Het valt niet in te zien hoe de procedure doorzichtig is wanneer het 1) onmogelijk is om een bewijs te krijgen van wanneer de beslissingen betekend werden en de beroepstermijn precies begint te lopen, en dit maakt een schending uit van het recht op een effectief rechtsmiddel zoals verzekerd door artikel 47 van het Handvest; 2) er geweigerd wordt in afwachting van aanvullend onderzoek dat afhankelijk gemaakt wordt van recentere medische attesten en uittreksels strafregister terwijl er reeds dergelijke documenten werden voorgelegd en terwijl verwerende partij zelf in de verweernota heeft aangegeven dat dit van ondergeschikt belang is en terwijl er absoluut geen duidelijkheid bestaat over wat het verband is tussen de nood aan een DNA test en de medische attesten en uittreksels strafregister.

Er werd geen aandacht besteed aan de referentiepersoon zijn hoger belang als kind. Er werd evenmin rekening gehouden met de individuele omstandigheden, i.e. het feit dat de referentiepersoon hier is toegekomen als minderjarige, zijn asielpprocedure, bijna 4 jaar in beslag heeft genomen, hij geen versnelde procedure heeft kunnen genieten als minderjarige, en het feit dat verzoekers hun raadsman verwerende partij heeft ingelicht dat verzoekers zich reeds op 4 juli 2019 hebben proberen aanbieden op de Belgische ambassade om de aanvraag in te dienen, dat ze afkomstig zijn uit oorlogsgebied en in de overstromingen die de regio geteisterd hebben bijna alles zijn kwijtgeraakt.

Om tot een correcte inschatting van de Unierechtelijke verplichtingen te komen kan men niet rond de toepassing van het Kinderrechtenverdrag. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote Kamer) herinnert eraan in zijn arrest C-540/03: « Het Hof heeft reeds erop gewezen dat het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten behoort tot de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, waarmee het rekening houdt bij de toepassing van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht (zie met name arresten van 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 31; 18 oktober 1990, Dzodzi, C-297/88 en C-197/89, Jurispr. Blz. 1-3763, punt 68, en 17 februari 1998, Grant, C-249/96, Jurispr. blz. 1-621, punt 44). Dit is eveneens het geval met het voormelde Verdrag inzake de rechten van het kind, dat, zoals het net aangehaalde verdrag, elk der lidstaten bindt.» (HvJ, C- 540/03, 27 juni 2006, § 37).

Het VN-Kinderrechtencomité heeft geoordeeld dat verdragsstaten, waaronder dus de Belgische Staat, in kader van de verplichting onder art. 9 VRK, er alles aan moeten doen om een NBMV te herenigen met zijn ouders.

UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 6 (2005): Treatment of Unaccompanied and Separated Children Outside their Country of Origin, 1 September 2005, CRC/GC/2005/6, §81:

"81. In order to pay full respect to the obligation of States under article 9 of the Convention to ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their will, all efforts should be made to

return an unaccompanied or separated child to his or her parents except where further separation is necessary for the best interests of the child, taking full account of the right of the child to express his or her views (art. 12) (see also section IV (e), "Right of the child to express his or her views freely")."

Het Comité heeft verder ook beslist dat een inschatting van het hoger belang van het kind onmisbaar is wanneer het kind van de ouders gescheiden is, dat de familie de hoeksteen van de samenleving is en de natuurlijke habitat van elk kind, en dat de scheiding van kinderen van hun ouders tegengaan essentieel zijn en voortvloeit uit art. 9 VRK (Committee on the Rights of the Child, General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1) (29 mei 2013), UN Doc. CRC/C/GC/14, §§58-60).

In een Gezamenlijke Algemene Conclusie werd recent nog verduidelijkt dat in het geval van kinderen in de context van internationale migratie Verdragsstaten richtlijnen moeten ontwikkelen om ervoor te zorgen dat tijdslimieten, discretionaire bevoegdheden en een gebrek aan transparantie bij de administratie het kind zijn recht op gezinshereniging niet mag verhinderen. Het is evident dat dit in dit geval van essentieel belang is om tot een correcte inschatting te komen van tot hoever de verplichting van de Belgische Staat precies strekt.

Zie UN Committee on the Protection of the Rights of all Migrant Workers and Members of their Families and UN Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, UN Doc. CMW/C/GC/4- CRC/C/GC/23, 2017, §33: "In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child's right to family reunification"

In het licht van het hoger belang van het kind, de referentiepersoon, maar ook zijn M. en A., valt niet te begrijpen waarom de voorgelegde uittreksels strafregister en medische attesten niet zouden volstaan.

In ondergeschikte orde, wat de overige motieven betreft, herneemt verzoekende partij haar argumenten van in de eerste beroepsprocedure visumweigering.

Er staat op de taskara van M. S. enkel te lezen dat hij 3 jaar oud was in 1353. Er staat niet bij op welke dag hij precies geboren werd. Er staat wel dat de registratie gebeurde op de 9e dag van de 3e maand van 1353, dat is 3 jaar na zijn geboorte.

De datum waar verwerende partij naar verwijst staat niet op de taskara. 21 maart 1971 stemt overeen met 1 Hamal (de eerste maand in de Afghaanse kalender) 1350 (stuk 3). Het is mogelijk dat dit is vertaald als 1/1/1350 of dus als 21/3/1971 in de Gregoriaanse kalender, maar dat is alleszins niet gebeurd op de beëdigde vertaling die verzoekers raadsman in zijn bezit heeft en die ook werd voorgelegd aan Uw Raad in kader van de asielprocedure.

Op taskara's staat immers, bij ontstentenis van een geboorteakte, geen geboortedatum, enkel een geboortelaar, en meestal op basis van een ingeschatte leeftijd op zicht. Zie bijvoorbeeld de objectieve informatie van Landinfo: "Relevant sources give partly conflicting information on how information regarding age is given in the tazkera. According to TLO the document states the year of birth (TLO 2013, p.6). A diplomat source consulted by Landinfo, thinks that the tazkera give an estimated age on the date of issue (diplomat source, e-mail March 2017). The Norwegian ID Centre confirms that they share the opinion that the tazkera gives an approximate age at the time when the tazkera was issued (e-mail March 2017). On the basis of this information, the majority of tazkeras seem to give an estimated age at the time of issue. Landinfo find reasons to believe that there can be variations between the many districts on how they practice the giving of age. The tazkera does not normally give information on date of birth. One exception is for children who have a birth certificate, in such cases both the date of birth and year are given in the tazkera (diplomat source, e-mail March 2017). If a tazkera applicant does not have information on year of birth, the age is determined by "specialists" within the PRD. The determination of age is estimated on the basis of physical characteristics, eyes, facial features and wrinkles, combined with a short interview. The director of PRD (meeting, September 2015) claimed that the specialists operate with a margin of error of six months." Landinfo, report Afghanistan: Tazkera,

passports and other ID documents, 2019, <https://landinfo.no/wp-content/uploads/2019/08/Afghanistan-Tazkera-passports-and-other-ID-documents-22052019-final.pdf>

Wat er ook van zij, zelfs als er enige discrepantie bestaat tussen het paspoort en de taskara van Mohammad S. H. op vlak van de exacte geboortedatum, quod non, brengt dit nog geen gevolgen met zich mee op vlak van de toegang tot gezinshereniging met de referentiepersoon. Verwerende partij koppelt er ook geen gevolgen aan in de motivering. Het is onduidelijk of dit voor verwerende partij twijfel werpt over de afstamming, identiteit of iets anders.

Het is volstrekt onduidelijk waarom verwerende papier geen genoeg zou nemen met het internationale paspoort als officieel gesanctioneerd bewijs van identiteit. De taskara is in deze afweging niet relevant.

Verwerende partij stelt verder dat het dossier geen document bevat dat de afstamming bewijst tussen verzoekers en de referentiepersoon. Dit is vreemd, gelet op de verklaringen van de referentiepersoon aan de Dienst Vreemdelingenzaken in kader van zijn asielaanvraag over de afstamming, de voorgelegde taskara's van B. en H. waarop hun vaders naam duidelijk staat, en het feit dat zelfs Uw Raad de familiebanden en deze documenten reeds beoordeeld heeft in kader van de asielaanvraag en er standpunt over heeft ingenomen.

Wat betreft het ontbreken van officiële documenten die de verwantschap aantonen moet er gesteld worden dat de verwantschap door middel van Afghaanse taskara's, een huwelijksakte en overvloedige verklaringen aan de DVZ, het CGVS én de RvV in kader van de asielprocedure reeds boven elke twijfel verheven is, en dat verwerende partij bij twijfel de mogelijkheid heeft om via een DNA-test de verwantschap te laten vaststellen.

De weigering maakt een schending uit van artikel 11 Vw. gezien de beslissing uitsluitend wordt gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

Het maakt ook een schending uit van de formele motiveringsplicht en artikel 12bis, §5 Vw. gezien er geen rekening gehouden wordt met "andere geldige bewijzen" die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd.

Dit maakt een omzetting uit van de Gezinsherenigingsrichtlijn en dient conform de bepalingen van deze richtlijn geïnterpreteerd te worden. In artikel 11.2 van die richtlijn wordt niet verwezen naar 'geldige bewijzen' en wel naar 'andere bewijsmiddelen' die overeenkomstig nationaal recht worden beoordeeld.

De Europese Commissie somt in zijn richtsnoeren nog een breder gamma aan voorbeelden op van 'andere bewijsmiddelen', zoals schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. "Voorbeelden van 'andere bewijsmiddelen' voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten." (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014, COM (2014) 210 Final (hierna "richtsnoeren van de Commissie"), p. 23, https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:2d6d4b3c-bbbc-11e3-86f9-01aa75ed71a1.0016.01/DOC_1&format=PDF).

Federaal Migratiecentrum Myria stelt met verwijzing naar UNHCR voor ook te denken aan getuigenissen van derden, het gehoorverslag van een asielzoeker bij het CGVS, rapporten van internationale organisaties, verklaringen op eer of een door een notaris gecertificeerde verklaring over alle gegevens van de familieleden (voorbeelden in UNHCR, The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018, p. 73 en p. 76, geciteerd in Federaal Migratiecentrum, Myria, 2018, Migratie in cijfers en in rechten: Recht op gezinsleven in het gedrang, pg. 94, http://www.myria.be/files/MIGRA2018_NL_AS.pdf).

Qua nationaal recht is er geen wettelijke verduidelijking, enkel de omzendbrief van 17 juni 2009 die vermeldt dat dergelijke bewijzen onderworpen zijn aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In art. 12bis, §5 wordt ook gezegd dat indien die andere geldige bewijzen niet worden voorgelegd de in § 6 voorziene bepalingen kunnen worden toegepast.

In artikel 12bis, §6 Vw. wordt echter gesteld dat indien de bloedbanden niet bewezen kan worden in de zin van de wet, de minister of zijn gemachtigde rekening kan houden met andere geldige bewijzen die worden voorgelegd en indien dit niet mogelijk is dat een onderhoud mogelijk is, of eender welk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht, zelfs een aanvullende analyse.

Art.12bis, § 7 Vw. sluit dit artikel af door te verwijzen naar het hoger belang van het kind, een cruciaal element.

Verwerende partij heeft de verklaringen van de referentiepersoon in tempore non suspectu dat verzoekers zijn ouders zijn, en de foto's van de referentiepersoon in Afghanistan met zijn ouders.

UNHCR en Myria wijzen er in 'Gezinshereniging van begunstigten van internationale bescherming in België Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018' op dat voor gezinsleden van begunstigten van internationale bescherming - die soms zelf ook als vluchteling in een derde land leven - het echter delicaat en soms zelfs onmogelijk is om bij de autoriteiten van hun land van herkomst aan te kloppen en de vereiste officiële documenten aan te vragen. Wegens hun specifieke situatie kunnen begunstigten van internationale bescherming en hun gezinsleden risico's lopen wanneer ze contact opnemen met de autoriteiten van hun herkomstland, wat dus moet worden vermeden. Bovendien leiden conflictsituaties er soms toe dat de diensten van de burgerlijke stand in hun land niet meer werken. Het Uitvoerend Comité van UNHCR benadrukt in zijn conclusie nr. 24 over familiehereniging: "the absence of documentary proof of the formal validity of a marriage or of the filiation of children should not per se be considered as an impediment". (UNHCR, UNHCR's Executive Committee Conclusion n° 24 on Family Reunification, 21 oktober 1981, <http://www.unhcr.org/3ae68c43a4.html> geciteerd in UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigten van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg. 18, en in dezelfde zin: zie 4de aanbeveling van het Ministercomité van de Raad van Europa nr. R(99)23 over de gezinshereniging voor vluchtelingen en andere personen die nood hebben aan een internationale bescherming, 15 december 1999.)

De rechtspraak van het EHRM geeft de voorkeur aan het beginsel van het voordeel van de twijfel bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen en van de documenten die ter ondersteuning daarvan worden voorgelegd en roept de lidstaten op om blijk te geven van soepelheid wanneer ze bewijsstukken eisen die de gezinsbanden aantonen. (EHRM, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, §79).

Het EHRM verwijst ook uitdrukkelijk naar het feit dat de aanvrager nochtans aangifte had gedaan van zijn gezinsbanden van bij de allereerste stappen van zijn asielaanvraag bij de OFPRA (EHRM., nr. 52701/09, Mugenzi t. Frankrijk, 10 juli 2014, §56): "Wat betreft de bewijsstandaard, dient hen in vele gevallen het voordeel van de twijfel te worden gegeven bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun verklaringen en van de documenten die ter ondersteuning daarvan worden voorgelegd" en het Hof benadrukt dat "de nationale overheden worden aangemoedigd om ook 'andere bewijzen' van het bestaan van de gezinsbanden in aanmerking te nemen indien de vluchteling niet in staat is om officiële bewijsstukken voor te leggen. Het UNHCR, de Raad van Europa en de ngo's wijzen eenstemmig op het belang om die bewijsmiddelen uit te breiden (...) ze dringen aan op de noodzaak om de proceduretermijnen te verkorten door meer soepelheid aan de dag te leggen wanneer ze bewijzen eisen die gezinsbanden aantonen." (eigen vertaling)

Zowel UNHCR als de Europese Commissie zijn van mening dat DNA-tests slechts als laatste middel mogen worden gebruikt en dat daarbij de beginselen van UNHCR inzake DNA-tests in acht moeten worden genomen. (UNHCR, UNHCR Note on DNA testing to Establish Family Relationships in the Refugee Context, en UNHCR, Refugee Family Reunification, geciteerd in UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigten van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg 18. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), op. cit., p. 12: "While DNA-testing may be one of the available means (...)

it should only be resorted to where serious doubts remain after all other types of proof have been examined, or where there are strong indications of fraudulent intent.") Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, op. cit., p.23: "Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten."

De Europese Commissie is ook van oordeel dat de criteria van wenselijkheid en noodzakelijkheid impliceren dat dergelijk onderzoek niet is toegestaan wanneer er andere passende en minder beperkende manieren zijn om een gezinsband aan te tonen.

Het is onduidelijk welke conclusies verwerende partij koppelt aan de stelling dat slechts 2 kinderen zouden vermeld zijn op de huwelijksakte. Bedoelt verwerende partij dat de akte onvolledig is, niet erkend kan worden, dat de afstamming niet vaststaat tussen de ouders van B. of tussen B. en M. en A.? De stelling op zich laat niet toe twijfel te zaaien over verzoekers hun ouderschap over de referentiepersonen, dat wordt immers ook op andere manieren aangetoond.

De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 10, artikel 11, §1, tweede lid Vw. en 12 bis, §§5, 6 en 7 Vw., samengelezen met artikel 8 van het EVRM, artikel 24.2 van het Handvest en artikel 3, 9 en 10 van het VRK. De beslissing maakt verder een schending uit van de formele en materiële motiveringsplicht.

Er werd geen enkele reden gegeven om de afstamming tussen de referentiepersoon en verzoekers niet te aanvaarden, zeker gezien de asiendiensten en Uw Raad dit reeds aanvaard hadden en er ook wel degelijk taskara's in het bezit waren van verwerende partij waaruit de afstamming bleek. Er werden geen aanvullende verklaringen gevraagd aan verzoekers. Er werd niet overgegaan tot een DNA-onderzoek of enig ander onderzoek. Er werd opnieuw geweigerd in functie van een eventueel later te voeren DNA onderzoek.

Verwerende partij heeft verzoekers niet het voordeel van de twijfel gegeven zoals vereist wordt door de rechtspraak van het EHRM."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel wordt de schending aangehaald van de artikelen 3, 9 en 10 van het IVRK, van artikel 8 EVRM, van de artikelen 24 en 41 van het EU-Handvest, van de artikelen 5.5, 6, 11.2 en 12 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, van het hoorrecht, het rechtzekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, alsook van de artikelen 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet, artikel 11, tweede lid van de Vreemdelingenwet, artikel 12bis §§5 en 6 en 7 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen.

Verzoekende partij stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het CGVS de gezinsbanden met de referentiepersoon reeds hebben bevestigd.

Verzoekende partij stelt dat er geen enkele wettelijke bepaling vereist dat een visumaanvrager een uittreksel van het strafregister moet voorleggen, zodat het ontbreken hiervan ook niet als geldig motief kan aangehaald worden om het visum te weigeren. Verzoeker is het oneens met de praktijk dat een weigeringsbeslissing wordt genomen alvorens tot een DNA-test over te gaan. Hij begrijpt niet in welk opzicht het voorleggen van medische attesten en uittreksels uit het strafregister van betekenis kan zijn voor de beoordeling om al dan niet een DNA-test af te nemen.

Hij stelt ook dat de visumaanvraag wel degelijk binnen de drie maanden na kennisgeving van de beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus werd ingediend.

Hij betwist dat er een verschil is van de vermelde geboortedatum van de verzoekende partij op de documenten die werden voorgelegd en dat hoe dan ook een dergelijk verschil in iedere hypothese er niet toe kan leiden dat het visum wordt geweigerd.

Hij verwijst ook naar de verklaringen van de referentiepersoon en de beoordeling ervan door de asielinstanties waarin de afstammingsband tussen verzoekende partij en de referentiepersoon werd bevestigd. In geval van twijfel over de afstammingsband diende de verwerende partij over te gaan tot een DNA-test.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 10, 1, 1, 7 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Opdat de verzoekende partij zou kunnen aanspraak maken op een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging dient de Belgische Staat na te gaan of de aanvrager een gevaar vormt voor de openbare orde.

Deze verplichting vloeit onder meer voort uit artikel 32 van de Visumcode dat luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd: indien de aanvrager:

(...)vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten”

En mutatis mutandis uit artikel 13 van de Vreemdelingenwet:

1. (...)

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4]2, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.(...)

In de betreden beslissing wordt vastgesteld dat er geen uittreksel uit het strafregister wordt voorgelegd door verzoekers.

De kritiek van verzoekende partij ten spijt, is het niet kennelijk onredelijk om een visum te weigeren – ongeacht of de familiebanden met de referentiepersoon aangetoond zijn - wegens het niet voorleggen van recente uittreksels uit het strafregister.

De verzoekende partij stelt het Bestuur immers in de onmogelijkheid om te verifiëren of zij een gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

De door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

De voorgestelde middelen zijn niet ernstig.”

2.3. In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 236016 van 26 mei 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij de eerdere weigeringsbeslissing over de aanvraag van de verzoekende partijen werd vernietigd, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van de formele motiveringsplicht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partijen stellen onder meer dat er tegen het gezag van gewijsde in wordt gegaan van het eerder gevelde arrest van de Raad, omdat er opnieuw wordt aan voorbij gegaan aan het feit dat de Raad en het commissariaat-generaal de gezinsbanden tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon hebben bevestigd. De verzoekende partijen zijn het eens met de verwerende partij dat een DNA test in geval van twijfel aangewezen is, maar zij zijn het echter fundamenteel oneens met de praktijk om eerst een weigeringsbeslissing te nemen, alvorens tot een DNA test over te gaan. De bestreden beslissing gaat volgens de verzoekende partijen echter verder en koppelt de noodzaak van het aanvullend onderzoek niet aan de twijfel over de afstamming, maar aan het voorleggen van recente medische attesten en uittreksels van het strafregister. De verzoekende partijen begrijpen niet hoe de noodzaak van een DNA onderzoek zou duidelijk worden op basis van het voorleggen van medische attesten en uittreksels van het strafregister. Zij begrijpen ook niet waarom de reeds voorgelegde medische attesten en uittreksels van het strafregister niet meer zouden volstaan. De verzoekende partijen wijzen er ook op dat de verwerende partij in de verweernota bij de vorige beroepsprocedure voor het afgewezen visum aangaf dit motief te laten vallen. De verzoekende partijen begrijpen dan ook niet hoe dit dan dit maal het hoofdmotief kan vormen om het visum te weigeren. Het valt volgens hen niet in te zien hoe de procedure doorzichtig is wanneer er geweigerd wordt in afwachting van aanvullend onderzoek dat afhankelijk gemaakt wordt van recentere medische attesten en uittreksels strafregister terwijl er reeds dergelijke documenten werden voorgelegd en terwijl de verwerende partij zelf in de verweernota heeft aangegeven dat dit van ondergeschikt belang is en terwijl er absoluut geen duidelijkheid bestaat over wat het verband is tussen de nood aan een DNA test en de medische attesten en uittreksels strafregister.

Uit de eenvoudige lezing van de eerste en tweede bestreden beslissing blijkt dat deze in essentie werden genomen omdat de verwantschaps- of afstammingsband tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon volgens de verwerende partij niet is aangetoond. Zij bevatten immers de volgende motieven:

“Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door H. M. S. °30/05/1971 en H. S. °23/05/1973 teneinde hun vermoedelijke zoon H. B. in België te vervoegen.

Overwegende dat er geen enkel document van de burgerlijke stand werd voorgelegd teneinde de verwantschap aan te tonen tussen de aanvragers en de te vervoegen persoon in België.

Overwegende dat een tazkira sowieso nooit melding maakt van de naam van de biologische moeder.

Overwegende dat er een discrepantie bestaat tussen de geboortedatum van de heer H. M. S. zoals vermeld op zijn paspoort (30/05/1971) en op zijn birth registration card (21/03/1971)

Overwegende bovendien dat de voorgelegde huwelijksakte stelt dat binnen het huwelijk van betrokkenen slechts 2 kinderen werden geboren, met name M. en A. De te vervoegen persoon staat niet vermeld op het document.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing”

Bovendien maakt de verwerende partij in het eerste deel van de eerste en tweede bestreden beslissing het toelaten van het opstarten van een DNA procedure door de verzoekende partijen afhankelijk van het voorafgaandelijk voorleggen van een recent medisch attest en een recent uittreksel strafregister voor beide aanvragers.

De eerste en tweede bestreden beslissing bevatten immers de volgende motieven:

“Alvorens de DNA-procedure kan opgestart worden, dienen de volgende documenten binnen de 6 maanden te worden voorgelegd: recent medisch attest en recent uittreksel strafregister voor de beide aanvragers. Het onderzoek van deze documenten zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken.”

Ook de derde en vierde bestreden beslissing werden genomen op grond van het determinerend motief dat de verwerende partij de afstammingsband niet aanvaard. En ook in deze beslissingen maakt de verwerende partij het opstarten van de DNA procedure afhankelijk van het voorleggen van een recent medisch attest. Zij bevatten immers de volgende motieven:

“Alvorens de DNA-procedure kan worden opgestart dienen de aanvragers het volgende documenten binnen de 6 maanden voor te leggen: recent medisch attest. Het onderzoek van dit document zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken.

Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door A. °30/05/2005 en M. “29/05/2005 teneinde samen met hun vermoedelijke ouders hun vermoedelijke broer H. B. in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een Tazkira van ieder kind werd voorgelegd.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van artikel 21IPR-codex;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat de tazkira van het kind M. werd opgesteld op 29/05/2019 en stelt dat zij geboren werd op 29/05/2005.

Overwegende dat de tazkira van het kind A. werd opgesteld op 30/05/2019 en stelt dat hij geboren werd op 30/05/2005.

Dat beide kinderen een tweeling zouden zijn maar een geboortedatum hebben met 1 dag verschil, hetgeen zelfs voor tweelingen vrij ongewoon is.

Overwegende bovendien dat de tazkira's, hoewel opgesteld met 1 dag verschil, geregistreerd werden in 2 verschillende en uiteenlopende registers (198 versus 2005), wat verwonderlijk is.

Overwegende dat Afghanistan geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de afgifte van bepaalde uittreksels uit akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland, ondertekend in Parijs op 27 september 1956, noch van de Overeenkomst betreffende de afgifte van meertalige uittreksels uit akten van de burgerlijke stand, ondertekend in Wenen op 8 september 1976;

Gelet op bovenstaande kunnen de voorgelegde documenten derhalve niet worden erkend in België en wordt de visumaanvraag geweigerd.

Het bewijs van afstamming ten aanzien van de vermoedelijke ouders kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn EN op voorwaarde dat ook de DNA-test tussen de vermoedelijke ouders en de te vervoegen persoon in België positief is, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing”

De Raad stelt vast dat het niet aanvaarden van de verwantschaps- of afstammingsband tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon door de verwerende partij een schending uitmaakt van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 236 016 van 26 mei van de Raad. In dit arrest oordeelde de Raad immers dat de verwantschaps- en afstammingsband tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon in het verleden reeds onomstotelijk werd vastgesteld. De Raad motiveerde als volgt:

“De Raad stelt vast dat in het arrest van de Raad nr. 219 682 van 11 april 2019, waarbij de referentiepersoon (H.B.) als vluchteling werd erkend, inderdaad melding wordt gemaakt van de ouders van de referentiepersoon, zijnde de eerste en tweede verzoekende partij. Uit het administratief dossier van de zaak met rolnummer RvV 210 619, en dus van de referentiepersoon, blijkt dat deze inderdaad de verzoekende partijen als ouders heeft opgegeven en dat zij een kopij van haar taskara heeft neergelegd waarop de naam van haar vader vermeld staat. Daarnaast werden ook nog talrijke andere documenten neergelegd waaronder familie foto's Uit arrest nr. 219 682 van 11 april 2019 blijkt verder dat de Raad de verwantschap tussen de referentiepersoon en de verzoekende partijen aanneemt als een feit. Dit arrest bevat immers onder meer de volgende overwegingen:

“5.2.3 Afin d'étayer leurs demandes de protection internationale, les requérants ont produit devant les services du Commissaire général les pièces suivantes : les cartes d'identité (« taskara ») de leurs parents (accompagnées de traductions anglaises), (...) des photos de famille ainsi qu'une attestation de déplacement (aussi traduite en anglais).

Le Commissaire général se montre circonspect quant aux circonstances dans lesquelles ces photos ont été prises en raison de contradictions entre les propos des deux requérants à ce sujet. Il ajoute que la mère et la soeur des requérants y semblent maquillées et que les requérants portent des vêtements modernes, ce qui va également à l'encontre de leurs propos. Il reconnaît, en revanche, que les cartes d'identité des parents des requérants ont bien été délivrées dans la province Baghlan ; toutefois, il estime qu'elles ne permettent pas d'attester de la région de provenance récente des requérants. La lettre émanant des Talibans est rejetée au motif qu'elle vient à l'appui d'un récit non crédible.

(...)

Le Conseil observe, avec la partie défenderesse, que les cartes d'identité des parents des requérants ont bien été délivrées dans la province de Baghlan, ce qui, à tout le moins, atteste de la région de provenance de ceux-ci.

(...)

Quant aux photographies, si, ainsi que le relève la partie défenderesse, aucun élément objectif ne permet d'identifier les circonstances dans lesquelles elles ont été prises, ces motifs ne sont pas de nature à démontrer que les faits invoqués par les parties requérantes ne sont pas plausibles.

5.2.4 A l'appui de leurs requêtes et par le biais de notes complémentaires, les parties requérantes déposent d'autres documents, répertoriés supra.

Le Conseil note en particulier qu'à côté de nombreux documents scolaires ou de nombreux documents relatifs au logement familial et à l'emploi du père des requérants, ceux-ci ont surtout déposé leur taskara respective, lesquelles attestent du fait que les requérants, en 2014, étaient bel et bien enregistrés dans la province de Baghlan, district Polekhomri. La partie défenderesse n'ayant fait part d'aucune remarque à l'audience au sujet de tels documents, il peut être conclu des cartes d'identité des requérants qu'en plus de constituer un commencement de preuve de leurs dépositions, leur dépôt tranche la question de leur région d'origine, comme il sera développé ci-après. Ces informations objectives viennent affaiblir le poids des considérations subjectives sur lesquelles s'est fondée la partie défenderesse dans les décisions attaquées s'agissant de l'origine des requérants.

(...)

5.2.5 En définitive, dès lors que la force probante qui peut être accordée aux documents déposés par les parties requérantes est limitée, la crédibilité des faits qu'elles invoquent doit être évaluée. Il convient d'admettre que toute évaluation de la crédibilité d'un récit est nécessairement empreinte d'une part de subjectivité, pour autant que cette évaluation reste cohérente, raisonnable, admissible et prenne en compte tant les informations pertinentes disponibles concernant le pays d'origine des demandeurs que leur statut individuel et leur situation personnelle.

(...)

5.2.7 Le Conseil observe, dans un premier temps, que la question de l'origine locale et récente des requérants a déjà fait l'objet de développements et qu'il en a été conclu que les documents par eux déposés – notamment les copies de leurs cartes d'identité (« taskara ») et celles de leurs parents – constituaient un commencement de preuve de celle-ci.

(...)

Le Conseil considère partant que tant la provenance récente que l'origine des requérants de la province de Baghlan n'est non seulement pas valablement remise en cause mais est même plus encore établie par les très nombreux documents officiels et/ou personnels et familiaux déposés par les requérants aux divers stades de la procédure.”

Uit deze overwegingen, en uit de stukken van het administratief dossier, dat van de verzoekende partijen en dat van de referentiepersoon, blijkt dat noch de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch de Raad twijfelt aan de verwantschap tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon. Integendeel wordt de verwantschap tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon in voornoemd arrest aangenomen. Het is dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de verwantschap tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon in de bestreden beslissing te betwisten. De verwerende partij had bovendien kennis van voormeld arrest op het moment dat zij de bestreden beslissing nam.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat er niet alleen geen enkel officieel document is dat de afstamming bewijst, maar dat bovendien in het officieel document dat de afstamming zou kunnen bewijzen, met name het huwelijksboekje, de naam van de referentiepersoon niet vermeld wordt onder de rubriek 'kinderen die uit het huwelijk zijn voortgekomen'

In het huwelijksboekje staat de naam van de referentiepersoon inderdaad niet vermeld. Los van de vraag waarom de naam van de referentiepersoon hierin niet vermeld wordt, gaat de verwerende partij geheel voorbij aan de informatie vermeldt op de taskara van de referentiepersoon, dat eveneens een officieel document is en de overige documenten die werden neergelegd door de referentiepersoon naar aanleiding van haar asielaanvraag in tempore non suspecto.

De Raad herhaalt dat hij in arrest nr. 219 682 van 11 april 2019 wel degelijk de verklaringen van de referentiepersoon over zijn ouders en broer en zus heeft aangenomen. Bovendien heeft ook de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze verklaringen op geen enkele manier betwist in zijn beslissing. De Raad neemt in voornoemd arrest wel degelijk als feit aan dat de eerste en tweede verzoekende partij de ouders zijn van de referentiepersoon. Dat blijkt duidelijk uit bovenstaande overwegingen uit het arrest. Bovendien doet de repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen er niets aan af dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad de verklaringen van de referentiepersoon waar die de eerste en tweede verzoekende partij als zijn ouders aanduidde, had aangenomen. Het is minstens kennelijk onredelijk van de verwerende partij om dit niet mee te nemen in de motieven van de bestreden beslissing waar zij de verwantschap van de verzoekende partijen met de referentiepersoon betwist. De verwerende partij slaagt er dan ook met haar repliek niet in de argumenten van de verzoekende partijen zoals hierboven weergegeven te weerleggen. Zo de verwerende partij nog steeds twijfel had omtrent de verwantschapsband stond het haar vrij om via een DNA test de verwantschap te laten vaststellen.

(...)

De Raad volgt de verzoekende partijen verder in hun betoog dat het niet duidelijk is waarop de verwerende partij juist doelt met het motief van de bestreden beslissing dat er een discrepantie bestaat tussen de geboortedatum van de heer H. M. S. zoals vermeld op zijn paspoort (30/05/1971) en op zijn birth registration card (21/03/1971). Bovendien, moest deze motivering zelfs correct zijn, is deze irrelevant gelet op de manifeste onjuistheid van de twee andere belangrijke motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing. De verzoekende partijen hebben met hun betoog aannemelijk gemaakt dat twee belangrijke van de drie motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing minstens kennelijk onredelijk, zoniet manifest onjuist zijn. Dit volstaat op zich om de eerste en tweede bestreden beslissing te vernietigen.

Aangezien de derde bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van de minderjarige kinderen van de eerste en tweede verzoekende partij, en deze exclusief genomen werd op grond van het motief dat

de visumaanvraag van de ouders werd geweigerd, past het voor de duidelijkheid in de rechtsorde om ook de derde bestreden beslissing te vernietigen.”

Door in de bestreden beslissingen te motiveren dat de verzoekende partijen de verwantschaps- of afstammingsband niet aannemelijk maken schendt de verwerende partij dus duidelijk het gezag van gewijsde van voornoemd arrest. De verwerende partij heeft in het geheel geen rekening gehouden met voornoemd arrest bij het nemen van de vier bestreden beslissingen.

In het vernietigingsarrest van 26 mei 2020 gaf de Raad reeds aan dat de verwerende partij over de mogelijkheid beschikt om een DNA test te laten uitvoeren, zo zij twijfelt aan de afstammingsband. In de huidige bestreden beslissingen lijkt de verwerende partij aan te geven dat zij bereid is om een DNA-procedure op te starten. Evenwel koppelt het opstarten van de procedure aan de noodzaak om binnen de 6 maanden een medisch attest en uittreksel uit het strafregister voor te leggen.

Niettegenstaande de verwerende partij in de bestreden beslissingen aangeeft dat de verzoekende partijen 6 maanden de tijd hebben om bijkomende documenten neer te leggen, neemt zij meteen een weigeringsbeslissing. Dit is kennelijk onredelijk. Hiermee wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Verder kunnen de verzoekende partijen worden gevolgd waar zij stellen dat zij niet begrijpen waarom het opstarten van een DNA procedure gekoppeld dient te worden aan het voorleggen van medische attesten en een uittreksel van het strafregister. Het ene staat volledig los van het andere.

Wel is het zo dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet vermeldt:

“Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.”

Evenwel blijkt dat de verzoekende partijen bij hun aanvraag reeds medische attesten hadden neergelegd. Aldus werd reeds voldaan aan deze voorwaarde. Indien de verwerende partij meent dat er thans nieuwe medische certificaten vereist zijn omdat er ten gevolge van het vernietigingsarrest van de Raad meer dan zes maanden verstreken zijn sedert de aanvraag, dan had ze dit moeten opvragen alvorens een weigeringsbeslissing te nemen.

Wat betreft het uittreksel van het strafregister blijkt dat dit niet werd vermeld in de eerste weigeringsbeslissingen. Bovendien blijkt uit een email van 11 februari 2020 dat de advocaat van de verzoekende partij een uittreksel uit het strafregister voor mevrouw S.H. overmaakte aan de verwerende partij. Het is niet duidelijk waarom met dit attest geen rekening werd gehouden. Bovendien vereist artikel 10 van de Vreemdelingenwet evenmin dat er een uittreksel van het strafregister wordt neergelegd. De verwerende partij kan dergelijk document wel opvragen om zich ervan te vergewissen dat de verzoekende partijen geen gevaar uitmaken voor de openbare orde. Evenwel is het zoals hiervoor reeds gesteld kennelijk onredelijk om reeds een weigeringsbeslissing te nemen alvorens de opgegeven termijn voor het neerleggen van dergelijke documenten af te wachten.

De verzoekende partijen maken de schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 september 2020, tot weigering van de afgifte van een visum, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU